

Biblical sources for Mechanism of Prophecy

numbers 12:

וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בַּמֶּשֶׁה עַל־אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכֹּסִית אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה כִּשִׁית לָקַח:
בּוֹיָאמְרוּ הֲרֵק אַךְ־בַּמֶּשֶׁה דִּבֶּר יְהוָה הֲלֹא גַם־בָּנוּ דִּבֶּר וַיִּשְׁמַע יְהוָה:
לְגֹוְהָאִישׁ מֶשֶׁה עָנָה מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: (ס)
דוֹיָאמֵר יְהוָה פְּתָאֵם אֶל־מֶשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מִרְיָם צֹאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם אֶל־אַהֵל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם:
הַיּוֹרֵד יְהוָה בַּעֲמֹד עָנָה וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֵהָל וַיִּקְרָא אֶהָרֹן וּמִרְיָם וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם:
וַיֹּאמֶר שְׁמַע־נָא דְבָרִי אִם־יְהִי־נָבִיאֲכֶם יְהוָה בַּמָּרְאֶה אֵלָיו אֲתוּדָע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בּוֹ:
זֶל־אֶכֶן עֲבָדִי מֶשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא:
חָפָה אֶל־פִּי אֲדַבֵּר־בּוֹ וּמָרָאֶה וְלֹא בְּחִידוֹת וּתְמִנָּת יְהוָה יִבִּיט וּמִדּוֹעַ לֹא יֵרָאֶתֶם לְדַבֵּר בַּעֲבָדִי בַּמֶּשֶׁה:
טוֹיִחֲרָאֵף יְהוָה גַּם וַיִּלֶּךְ:

Samuel 3

לְוַהֲנֵר שְׁמוּאֵל מִשְׁגֶּרֶת אֶת־יְהוָה לִפְנֵי עָלִי וּדְבַר־יְהוָה הָיָה יִקְרָ בַּיָּמִים הֵם אֵין חֲזֹן נִפְרָץ: (ס)
בּוֹיָהּ בַּיּוֹם הַהוּא וְעָלִי שָׁכַב בַּמְּקוֹמוֹ וְעֵינָיו הִחֲלוּ כְהוֹת לֹא יוֹכֵל לִרְאוֹת:
לְגֹוְהָ אֱלֹהִים טָרָם יִכְבֶּה וְשְׁמוּאֵל שָׁכַב בְּהִיכֹל יְהוָה אֲשֶׁר־שָׁם אֶרֶן אֱלֹהִים: (פ)
דוֹיָקְרָא יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר הִנְנִי:
לְוַהֲנֵר אֶל־עָלִי וַיֹּאמֶר הִנְנִי כִי־קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא־קָרָאתִי שׁוּב שָׁכַב וַיִּלֶּךְ וַיִּשְׁכַּב: (ס)
וַיִּסָּף יְהוָה קָרָא עוֹד־שְׁמוּאֵל וַיִּקָּם שְׁמוּאֵל וַיִּלֶּךְ אֶל־עָלִי וַיֹּאמֶר הִנְנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא־קָרָאתִי בְנִי שׁוּב שָׁכַב:
זוֹשְׁמוּאֵל טָרָם יָדַע אֶת־יְהוָה וְטָרָם יִגְלֶה אֵלָיו דְּבַר־יְהוָה:
חוֹיִסָּף יְהוָה קָרָא־שְׁמוּאֵל בְּשִׁלִּישֵׁת וַיִּקָּם וַיִּלֶּךְ אֶל־עָלִי וַיֹּאמֶר הִנְנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיִּבֶן עָלִי כִי יְהוָה קָרָא לְנֵעֵר:
טוֹיָאמֵר עָלִי לְשְׁמוּאֵל לֶךְ אֲשָׁכַב וְהִיָּה אִם־יִקְרָא אֵלָיִךְ וְאָמַרְתָּ דִּבֶּר יְהוָה כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ וַיִּלֶּךְ שְׁמוּאֵל וַיִּשְׁכַּב
בַּמְּקוֹמוֹ:
לְוַיָּבֵא יְהוָה וַיִּתְּצֵב וַיִּקְרָא כָּפַעַם־כָּפַעַם שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שְׁמוּאֵל דִּבֶּר כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ: (פ)
יֹאמֵר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל הִנֵּה אֲנִכִּי עָשָׂה דְּבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל־שְׁמֹעוֹ תִּצְלִינָה שְׁתִּי אֲזַנְיוֹ:

2 Kings 3

וַיֹּאמֶר אֵלִישָׁע אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל מַה־לִּי וְלָךְ אֶל־נְבִיאִי אֲבִיךָ וְאֶל־נְבִיאִי אִמִּי וַיֹּאמֶר לוֹ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֵל כִּי־קָרָא
יְהוָה לְשִׁלְשֵׁת הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה לְתֵת אוֹתָם בְּיַד־מוֹאָב:
יִדְוִיָאמֵר אֵלִישָׁע חִי־יְהוָה צָבָאוֹת אֲשֶׁר עִמָּדָתִי לִפְנֵי כִי לֹוִלִי פָנִי יְהוֹשִׁפָט מֶלֶךְ־יְהוּדָה אָנִי נָשָׂא אִם־אֲבִיט אֵלָיִךְ
וְאִם־אֲרָאֲךָ:
טוֹעֲתָה קְחוּ־לִי מִנְּגֹן וְהִיָּה כְּנָגֵן הַמִּנְגֵּן וַתְּהִי עָלָיו יַד־יְהוָה:

Zecharia 4:

וַיָּשֶׁב הַמֶּלֶאךָ הַדִּבֵּר בִּי וַיַּעֲלֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲזֹר מִשְׁנֵתוֹ:
בִּינְאֹמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה (וַיֹּאמֶר) [וַאֲמַר] רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָה עַל־רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נִרְתִּיחַ עָלֶיהָ
שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצָקוֹת לְנֹרוֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁהּ:
גּוֹשְׁנִים זִיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִימִין הַגִּלְהָה וְאֶחָד עַל־שְׂמָאלָהּ:
דּוֹאֲעֵן וַאֲמַר אֶל־הַמֶּלֶאךָ הַדִּבֵּר בִּי לֵאמֹר מָה־אֵלֶּה אֲדֹנָי:
הֲוִיֵּעַן הַמֶּלֶאךָ הַדִּבֵּר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלַי הֲלוֹא יָדַעְתָּ מָה־הֵמָּה אֵלֶּה וַאֲמַר לֹא אֲדֹנָי:
וַיֵּעַן וַיֹּאמֶר אֵלַי לֵאמֹר זֶה דְּבַר־יְהוָה אֶל־זָרְבָבֶל לֵאמֹר לֹא בְחַיִּל וְלֹא בְכֹחַ כִּי אִם־בְּרוּחִי אֶמֶר יְהוָה צְבָאוֹת:

Samuel 10:

וַיָּבֹאוּ שֵׁם הַגְּבֻעָתָה וְהִנֵּה חִבְלֵי־נִבָּאִים לִקְרָאתוֹ וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים וַיִּתְנַבֵּא בְּתוֹכָם:
יֹאחִי כָל־יֹדְעוֹ מֵאֲתָמוֹל שְׁלֹשָׁם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה עִם־נִבָּאִים נִבָּא {ס} וַיֹּאמֶר הָעָם אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מִה־זֶּה הִיָּה
לְבֶן־קִישׁ הַגֵּם שְׂאוֹל בְּנִבְיָאִים:

2 kings 2:

וַיְהִי בַּהֲעֹלֹת יְהוָה אֶת־אֱלֹהָיו בְּסַעְרָה הַשָּׁמַיִם וַיֵּלֶךְ אִלֵּיהֶם וַאֲלִישַׁע מִן־הַגִּלְגָּל:
בִּינְאֹמֶר אִלֵּיהֶם אֶל־אֱלִישַׁע שָׁב־נָא פֹה כִּי יְהוָה שְׁלַחְנִי עַד־בֵּית־אֵל וַיֹּאמֶר אֱלִישַׁע חַי־יְהוָה וְחַי־נַפְשִׁי אִם־אֶעֱזָבָה
וַיֵּרְדּוּ בֵּית־אֵל:
גּוֹיָצְאוּ בְנֵי־הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר־בֵּית־אֵל־אֱלִישַׁע וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הִיָּדְעָתָּ כִּי הַיּוֹם יְהוָה לִקַּח אֶת־אֲדֹנֶיךָ מֵעַל רֹאשֶׁךָ
וַיֹּאמֶר גַּם־אֲנִי יָדַעְתִּי הַחֲשׂוֹ:

Samuel 9:

וַיֹּאמֶר לוֹ הִנֵּה־נָא אִישׁ־אֱלֹהִים בְּעִיר הַזֹּאת וְהָאִישׁ נִכְבָּד כָּל אֲשֶׁר־יִדְבֹּר בּוֹא יָבֹא עִתָּהּ וְנִלְכָּה שָׁם אוֹלִי יִגִּיד לָנוּ
אֶת־דֶּרֶכְנוּ אֲשֶׁר־הֵלַכְנוּ עָלֶיהָ:
זָוַיֹּאמֶר שְׂאוֹל לְנַעֲרוֹ וְהִנֵּה נֵלֶךְ וּמִה־נִּבְיָא לְאִישׁ כִּי הִלָּחַם אֲזַל מִכְּלִינוֹ וַתִּשְׁוֶרָה אֵין־לֵהָבִיא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים מָה
אֶתְנוּ:
חֲוִיטָף הַנָּעַר לַעֲנוֹת אֶת־שְׂאוֹל וַיֹּאמֶר הִנֵּה נִמְצָא בִּידֵי רֹבַע שָׂקָל כֶּסֶף וְנִתְּתִי לְאִישׁ הָאֱלֹהִים וְהִגִּיד לָנוּ אֶת־דֶּרֶכְנוּ:
טִלְפָּנִים וּבִישְׂרָאֵל כֹּה־אָמַר הָאִישׁ בְּלָכְתוֹ לְדְרוֹשׁ אֱלֹהִים לָכֵן וְנִלְכָּה עַד־הָרָאָה כִּי לְנִבְיָא הַיּוֹם יִקְרָא לְפָנִים הָרָאָה:
וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל לְנַעֲרוֹ טוֹב דְּבַרְךָ לָכֵן וְנִלְכָּה וְנִלְכּוּ אֶל־הָעִיר אֲשֶׁר־שָׁם אִישׁ הָאֱלֹהִים:
יֹאחֲזָה עֲלֵיָם בַּמַּעֲלָה הָעִיר וְהֵמָּה מִצְאוּ נַעֲרֹת יִצְאוּת לִשְׂאֵב מַיִם וַיֹּאמְרוּ לָהֶן הִישׁ בְּזֵה הָרָאָה:

2 Kings 4:

וַתָּבֹא אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הָהָר וַתַּחֲזֹק בְּרַגְלָיו וַיָּגֶשׁ גִּיחָזִי לְהִדְפָּהּ וַיֹּאמֶר אִישׁ הָאֱלֹהִים הֲרַפָּה־לָּהּ כִּי־נִפְשָׁה

1 Kings 22:

וַיְהִי בַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית וַיֵּרֶד יְהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל:
 וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־עַבְדּוֹ הַיֵּדְעָתָם כִּי־לֹנֹו רִמְתָּ גִלְעָד וַאֲנִי מְחַשִּׁים מִקַּחַת אֱלֹהֵי מִיד מֶלֶךְ אֲרָם:
 דַּוְיָאמֶר אֶל־יְהוֹשָׁפָט הִתְלַךְ אִתִּי לְמַלְחָמָה רִמְתָּ גִלְעָד וַיֹּאמֶר יְהוֹשָׁפָט אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹנִי כְמוֹךְ כְּעַמִּי כְעַמְּךָ
 כָּסוּסִי כָסוּסֶיךָ:
 הוֹנִיאמֶר יְהוֹשָׁפָט אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל דָּרֶשְׁנָא כִּי־וּם אֶת־דְּבַר יְהוָה:
 וַיִּקְבֹּץ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַנְּבִיאִים כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הֲאֵלֶךְ עַל־רִמְתָּ גִלְעָד לְמַלְחָמָה אִם־אֶחָדָל
 וַיֹּאמְרוּ עָלָה וַיֵּתֶן אֲדֹנִי בְיַד הַמֶּלֶךְ:
 זֹוִיאמֶר יְהוֹשָׁפָט הֲאִין פֹּה נָבִיא לַיהוָה עוֹד וְנִדְרָשָׁה מֵאֲתוֹ:
 חוֹנִיאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוֹשָׁפָט עוֹד אִישׁ־אֶחָד לְדָרֶשׁ אֶת־יְהוָה מֵאֲתוֹ וְאִנִּי שֹׁנְאֲתִיו כִּי לֹא־יִתְנַבֵּא עָלַי טוֹב כִּי
 אִם־רָע מִיִּכְיָהוּ בֶן־יִמְלָה וַיֹּאמֶר יְהוֹשָׁפָט אֶל־יֹאמֶר הַמֶּלֶךְ כֵּן:
 טוֹיִקְרָא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶל־סָרִיס אֶחָד וַיֹּאמֶר מִיִּכְיָהוּ בֶן־יִמְלָה:
 וַיִּמְלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיְהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ־יְהוּדָה יֹשְׁבִים אִישׁ עַל־כִּסְאוֹ מִלְּבָשִׁים בְּגָדִים בְּגָרָן פֶּתַח שַׁעַר שַׁמְרוֹן וְכָל־הַנְּבִיאִים
 מִתְנַבְּאִים לִפְנֵיהֶם:
 יֹאנָעֵשׁ לוֹ צִדְקִיָּה בֶן־כְּנַעֲנָה קָרָבִי בְרָזָל וַיֹּאמֶר כֹּה־אָמַר יְהוָה בְּאֵלָה תִּנְגַח אֶת־אֲרָם עַד־כָּלֵתָם:
 יִבְּכְלִי הַנְּבִיאִים נְבָאִים כֵּן לֹאמַר עָלָה רִמְתָּ גִלְעָד וְהִצַּלְח וַיֵּתֶן יְהוָה בְּיַד הַמֶּלֶךְ:
 יְגוֹהֲמִלְאֶךָ אֲשֶׁר־הִלַּךְ לְקִרְא מִיִּכְיָהוּ דְבַר אֱלֹוֹ לֹאמֹר הִנֵּה־נָא דְבַרִּי הַנְּבִיאִים פֹּה־אֶחָד טוֹב אֶל־הַמֶּלֶךְ יְהִי־נָא
 (דְּבַרִּי) [דְּבַרִּי] כְּדָבַר אֶחָד מֵהֶם וְדִבַּרְתָּ טוֹב:
 יְדוֹיֹאמֶר מִיִּכְיָהוּ חִי־יְהוָה כִּי אֶת־אֲשֶׁר יֹאמֶר יְהוָה אֵלַי אֲתוֹ אֲדַבֵּר:
 טוֹוִיבֹוא־אֶל־הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֱלֹוֹ מִיִּכְיָהוּ הַנֵּלֶךְ אֶל־רִמְתָּ גִלְעָד לְמַלְחָמָה אִם־נִחְדָּל וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ עָלָה וְהִצַּלְח
 וַיֵּתֶן יְהוָה בְּיַד הַמֶּלֶךְ:
 טזוֹיֹאמֶר אֱלֹוֹ הַמֶּלֶךְ עַד־כְּמָה פְּעָמִים אִנִּי מִשְׁבִּיעֶךָ אֲשֶׁר לֹא־תִדְבַר אֵלַי רַק־אֶמֶת בְּשֵׁם יְהוָה:
 יזוֹיֹאמֶר רָאִיתִי אֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל נִפְצָים אֶל־הַהָרִים כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רֹעֶה וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא־אֲדֹנִים לְאֵלָה יִשׁוּבוּ
 אִישׁ־לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם:
 {וַיִּחַוִּיאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוֹשָׁפָט הֲלֹוא אֲמַרְתִּי אֱלֹוֹ לֹא־יִתְנַבֵּא עָלַי טוֹב כִּי אִם־רָע: }
 יטוֹיֹאמֶר לֵכָן שְׁמַע דְּבַר־יְהוָה רָאִיתִי אֶת־יְהוָה יֹשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ וְכָל־צְבָא הַשָּׁמַיִם עֹמֵד עָלָיו מִיְמִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ:
 כוֹנִיאמֶר יְהוָה מִי יִפְתָּה אֶת־אֲחָאָב וְעַל וַיִּפֹּל בְּרִמְתָּ גִלְעָד וַיֹּאמֶר זֶה בִּלְכָה וְזֶה אֲמַר בְּכָה:
 כאוֹיִצֵּא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּאמֶר אִנִּי אֶפְתְּנֻ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹוֹ בְּמָה:
 כבוֹיֹאמֶר אֵצֶא וְהִיִּיתִי רוּחַ שְׁקֶר בְּפִי כָל־נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר תִּפְתָּה וְגַם־תוֹכֵל צֹא וַעֲשֵׂה־כֵן:
 כגוֹעֲתָה הִנֵּה נָתַן יְהוָה רוּחַ שְׁקֶר בְּפִי כָל־נְבִיאָיו אֵלָה וַיְהוָה דְּבַר עָלֶיךָ רָעָה:
 כדוֹיִגֹּשׁ צִדְקִיָּהוּ בֶן־כְּנַעֲנָה וַיִּזְכֶּה אֶת־מִיִּכְיָהוּ עַל־הַלְחִי וַיֹּאמֶר אֵי־זֶה עֶבֶר רוּח־יְהוָה מֵאֲתִי לְדָבַר אוֹתָךְ:
 כהוֹיֹאמֶר מִיִּכְיָהוּ הִנֵּךְ רָאֵה בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר תִּבְא תָדַר בְּחֹדֶר לְהַחֲבֶה:
 כווֹיֹאמֶר מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל קַח אֶת־מִיִּכְיָהוּ וְהַשִּׁיבֵהוּ אֶל־אֲמִן שַׁר־הָעִיר וְאֶל־יוֹאֲשׁ בֶּן־הַמֶּלֶךְ:
 כזוֹאמַרְתָּ כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ שִׁימוּ אֶת־זֶה בֵּית הַכֶּלָא וְהִאֲכִלֵהוּ לֶחֶם לַחֹץ וַיָּמִים לַחֹץ עַד בָּאִי בְּשָׁלוֹם:

Lech Lecha:

אֲחֵר | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְּבַר־יְהוָה אֶל־אַבְרָם בְּמַחֲזָה לֹאמֹר אֶל־תִּירָא אַבְרָם אֲנִכִּי מִגֵּן לֶךְ שְׂכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד:
 בוֹיֹאמֶר אַבְרָם אֲדֹנִי יְהוָה מֵה־תֵּתֶן־לִי וְאֲנִכִּי הוֹלֵךְ עִירִי וְכֵן־מִשְׁק בֵּיתִי הוּא דִּמְשָׁק אֱלִיעֶזֶר:
 גוֹיֹאמֶר אַבְרָם הֵן לִי לֹא נִתְּנָה זֶרַע וְהִנֵּה בֶן־בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי:
 דוֹהֲנָה דְּבַר־יְהוָה אֱלֹוֹ לֹאמֹר לֹא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי־אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ הוּא יִירָשְׁךָ:
 הוֹיֹצֵא אוֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הַבְּטָנָא הַשְּׁמִימָה וּסְפֹר הַנּוֹכְכִים אִם־תוֹכֵל לְסַפֵּר אַתֶּם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יְהִי זַרְעֶךָ:

והקאמן ביהמה ויחשבה לו צדקה:

....

וירד העיט על-הפגרים וישב אתם אברהם:

יבנהי השמש לבוא ותדמה נפלה על-אברהם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו:

גויאמר לאברהם ידע תדע כי-גר איהי זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה:

ידגם את-הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחר-כן יצאו ברכש גדול:

טוואתה תבוא אל-אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה:

טזדוד רביעי ישובו הנה כי לא-שלם עון האמרי עד-הנה:

יזויהי השמש באה ועלטה היה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה:

Parshas vayera:

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח-האהל כחם היום:

בוישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה:

גויאמר אדני אם-נא מצאתי חן בעיניך אל-תגא תעבר מעל עבדך:

דלקח-נא מעט-מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ:

הואקחה פת-לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי-על-כן עברתם על-עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר דברת:

ווימחר אברהם האלה אל-שרה ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לוישי ועשי עגות:

זואל-הבקר רץ אברהם וילח בן-בקר רך וטוב ויתן אל-הנער וימחר לעשות אתו:

חויקח חמאה וחלב ובן-הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא-עמד עליהם תחת העץ ויאכלו:

טוויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל:

יויאמר שוב שוב אליך כעת חיה והנה-בן לשרה אשתך ושרה שמעת פתח האהל והוא אחריו:

יאואברהם ושרה זקנים באים בימים חדלי להיות לשרה ארח כנשים:

יבבותחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה-לי עדנה ואדני זקן:

גויאמר יהוה אל-אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי:

ידהיפלא מיהוה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן:

טוונתכלש שרה לאמר לא צחקתי כי איראה ויאמר לא כי צחקת:

טזזיקמו משם האנשים וישקפו על-פני סדם ואברהם הלך עמם לשלחם:

יזויהוה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה:

יחואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו-בו כל גויי הארץ:

יטכי ידעתיו למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו אחריו ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה

על-אברהם את אשר-דבר עליו:

כויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה כי-רבה וחטאתם כי כבדה מאד:

כאאודה-נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו אלה ואם-לא אדעה:

כביפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד לפני יהוה:

....

וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֹמָה בְּעָרֵב וְלוֹט יָשֵׁב בְּשַׁעַר-סְדֹם וַיֵּרָא-לוֹט וַיֵּקָם לִקְרֹאתָם וַיִּשְׁתַּחוּ אֲפִים אַרְצָה:

Rambam in Mishna Torah:

On angels:

כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו נחלק לשלשה חלקים. מהן בראים שהן מחברים מגלם וצורה והם היום ונפסדים תמיד כמו גופות האדם והבהמה והצמחים והמתכות. ומהן בראים שהן מחברים מגלם וצורה אבל אינן משתנין מגוף לגוף ומצורה לצורה כמו הראשונים אלא צורתן קבועה לעולם בגלמם ואינן משתנין כמו אלו. והם הגלגלים והכוכבים שבהן. ואין גלמם כשאר גלמים ולא צורתם כשאר צורות. ומהן בראים צורה בלא גלם כלל והם המלאכים. שהמלאכים אינם גוף וגויה אלא צורות נפרדות זו מזו דומהו זה שהנביאים אומרים שראו המלאך אש ובעל כנפים. הכל במראה הנבואה ודרך חידה. לומר שאינו גוף ואינו כבד כגופות הכבדים. כמו שנאמר (דברים ד כד) "כי ה' אלהיך אש אכלה הוא" ואינו אש אלא משל. וכמו "שנאמר (תהילים קד ד) "עשה מלאכיו רוחות הובמה יפרדו הצורות זו מזו והרי אינן גופין. לפי שאינן שוין במציאותן אלא כל אחד מהן למטה ממעלתו של חברו. והוא מצוי מכחו זה למעלה מזה והכל נמצאים מכחו של הקדוש ברוך הוא וטובו. וזהו שרמז שלמה "בחכמתו ואמר (קהלת ה ז) "כי גבה מעל גבה שמר וזה שאמרנו למטה ממעלתו של חברו אינה מעלת מקום. כמו אדם שיושב למעלה מחברו. אלא כמו שאמרין בשני חכמים שאחד גדול מחברו בחכמה שהוא למעלה ממעלתו של זה. וכמו שאמרין בעלה שהיא למעלה מן העלול:

זשנו שמות המלאכים על שם מעלתם הוא. ולפיכך נקראים חיות הקדש והם למעלה מן הכל ואופנים ואראלים וחשמלים ושרפים ומלאכים ואלהים ובני אלהים וכרובים ואישים. כל אלו עשרה השמות שנקראו בהן המלאכים על שם עשר מעלות שלהן הן. ומעלה שאין למעלה ממנה אלא מעלת האל ברוך הוא היא מעלת הצורה שנקראת חיות. לפיכך נאמר בנבואה שהן תחת כסא הכבוד. ומעלה עשירית היא מעלת הצורה שנקראת אישים והם המלאכים המדברים עם הנביאים ונראים להם במראה הנבואה. לפיכך נקראו אישים שמעלתם קרובה למעלת דעת בני אדם:

On Prophecy:

מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם. ואין הנבואה חלה אלא על חכם גדול בחכמה, גבור במדותיו, ולא יאה יצרו מתגבר עליו בדבר בעולם אלא הוא מתגבר בדעתו על יצרו תמיד. והוא בעל דעה רחבה נכונה עד מאד. אדם שהוא ממלא בכל המדות האלו שלם בגופו, כשיכנס לפרדס וימשך באותן הענינים הגדולים הרחוקים, ותהיה לו דעה נכונה להבין ולהשיג והוא מתקדש והולך ופורש מדרכי כלל העם ההולכים במחשפי הזמן, והולך ומתרזרז עצמו ומלמד נפשו שלא תהיה לו מחשבה כלל באחד מדברים בטלים ולא מהבלי הזמן ותחבולותיו, אלא דעתו פנויה תמיד למעלה קשורה תחת הכסא להבין באותן הצורות הקדושות הטהורות, ומסתכל בחכמתו של הקדוש ברוך הוא כלה מצורה ראשונה עד טבור הארץ וידע מהן גדלו, מיד רוח הקדש שורה עליו. ובעת שתנוח עליו הרוח תתערב נפשו במעלת המלאכים הנקראים אישים ויהפך לאיש אחר ויבין בדעתו שאינו כמות שהיה אלא שנתעלה על מעלת שאר בני אדם החכמים, כמו שנאמר בשאול (שמואל א י ו) "והתנבית עמם ונהפכת לאיש אחר

בהנביאים מעלות מעלות הן. כמו שיש בחכמה חכם גדול מחברו כך בנבואה נביא גדול מנביא. וכלן אין רואין מראה הנבואה אלא בחלום בחזיון לילה. או ביום אחר שתפל עליהן תרדמה כמו שנאמר (במדבר יב ו) "במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו". וכלן כשמתנבאים איבריהן מזדעזעין וכח הגוף כשל ועשתונותיהם מתטרפות ותשאר הדעת פנויה להבין מה שתראה. כמו שנאמר באברהם (בראשית טו יב) "והנה אימה חשכה גדלה נפלת עלי". וכמו שנאמר בדניאל (דניאל ח ח) "והידי נהפך עלי למשחית ולא עצרתי כח

גהדברים שמודיעים לנביא במראה הנבואה דרך משל מודיעין לו ומיד יחקק בלבו פתרון המשל במראה הנבואה וידע מה הוא. כמו הסלם שראה יעקב אבינו ומלאכים עולים ויורדים בו והוא היה משל למלכיות ושעבודן. וכמו החיות שראה יחזקאל והסיר נפוח ומקל שקד שראה ירמיה והמגלה שראה יחזקאל והאיפה שראה זכריה. וכן שאר הנביאים. מהם אומרים המשל ופתרונו כמו אלו. ויש שהן אומרים הפתרון בלבד. ופעמים אומרים המשל בלבד בלא פתרון כמקצת דברי יחזקאל וזכריה וכלן במשל ודרך חידה הם מתנבאים

דכל הנביאים אין מתנבאין בכל עת שירצו אלא מכונים דעתם ויושבים שמחים וטובי לב ומתבודדים. שאין הנבואה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עזלות אלא מתוך שמחה. לפיכך בני הנביאים לפניהם נבל ותף וחליל וכנור והם מבקשים הנבואה. וזהו שנאמר (שמואל א ה) "והמה מתנבאים" קלומר מהלכין בדרך הנבואה עד

שִׁינְבָאוֹ כְּמוֹ שֶׁאֵתָּה אוֹמֵר פְּלוֹנִי מִתְגַּדֵּל

הָאֵלֹוֹ שֶׁהֵם מְבַקְשִׁין לְהִתְנַבֵּא הֵם הַנְּקִרָאִים בְּנֵי הַנְּבִיאִים. וְאִם עַל פִּי שִׁמְכוֹנִים דַּעְתָּם אֶפְשָׁר שֶׁתִּשְׁרָה שְׂכִינָה עֲלֵיהֶן וְאֶפְשָׁר שֶׁלֹּא תִשְׁרָה

וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁאִמְרָנוּ הֵם דֶּרֶךְ נְבוּאָה לְכָל הַנְּבִיאִים הָרַאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים חוּץ מִמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ רַבֵּן שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים. וְיִמָּה הַפֶּרֶשׁ יֵשׁ בֵּין נְבוּאָת מֹשֶׁה לְשָׂאֵר כָּל הַנְּבִיאִים. שֶׁכָּל הַנְּבִיאִים בְּחִלּוֹם אוֹ בְּמִרְאָה וּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ מִתְנַבֵּא וְהוּא עֹרֵךְ וְעוֹמֵד שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר ז פט) "וַיִּבְרָא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱלֵ מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי". כָּל הַנְּבִיאִים עַל יְדֵי מִלְאָךְ. לְפִיכָךְ רוֹאִים מֶה שֶׁהֵם רוֹאִים בְּמִשְׁלַח וְחִידָה. מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לֹא עַל יְדֵי מִלְאָךְ שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר יב ח) "כֹּה אָל כֹּה אֲדַבֵּר בּוֹ". וְנֶאֱמַר (שְׁמוֹת לג יא) "וְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה פְּנִים אֶל פְּנִים". וְנֶאֱמַר (בַּמִּדְבָּר יב ח) "וְתַמְנֵת ה' יָבִיט" כְּלוֹמַר שֶׁאֵין שֵׁם מִשְׁלַח אֶלָּא רוֹאֵה הַדְּבָר עַל בְּרִיו בְּלֹא חִידָה וּבְלֹא מִשְׁלַח. הוּא שֶׁהַתּוֹרָה מְעִידָה עָלָיו (בַּמִּדְבָּר יב ח) "בְּמִרְאָה וְלֹא בְּחִידוֹת" שֶׁאִינוֹ מִתְנַבֵּא בְּחִידָה אֶלָּא בְּמִרְאָה שְׁרוּאָה הַדְּבָר עַל בְּרִיו. כָּל הַנְּבִיאִים יִרְאִים וְנִבְהָלִים וּמִתְמוֹגְגִין וּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵינוֹ כֵּן הוּא, שֶׁהִכְתוּב אוֹמֵר (שְׁמוֹת לג יא) "כֹּאשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ", כְּלוֹמַר כְּמוֹ שֶׁאֵין אָדָם נִבְהָל לִשְׁמַע דְּבָרֵי חֲבֵירוֹ כִּי הֵיךְ כֹּחַ בְּדַעְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לְהִבִּין דְּבָרֵי הַנְּבוּאָה וְהוּא עוֹמֵד עַל עֲמֻדוֹ שְׁלֵם. כָּל הַנְּבִיאִים אֵין מִתְנַבְּאִים בְּכָל עֵת שִׁירָצוֹ. מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵינוֹ כֵּן אֶלָּא כָּל זְמַן שִׁיחַפֵּץ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לִבְשָׁתוֹ וְנְבוּאָה שׁוֹרָה עָלָיו וְאֵינוֹ צָרִיךְ לִכְוֹן דַּעְתּוֹ וְלִהְיוֹת מְלֵךְ שֶׁהִרֵּי הוּא מְכֻן וּמִזְמֵן וְעוֹמֵד כְּמִלְאָכִי הַשְּׂרֵת. לְפִיכָךְ מִתְנַבֵּא בְּכָל עֵת שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר ט ח) "עֲמַדְדוּ וְאַשְׁמַעְהָ מֶה יִצְוֶה ה' לָכֵם". וְכֵּן הַבְּטִיחוֹ הָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר (גִּמְרָא יב מוֹת סב א) "לֵךְ אֲמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֵם לְאֱהֲלֵיכֶם וְאַתָּה פֹּה עֲמַד עֲמַדִּי". הָאֵל לְמַדְתְּ שֶׁכָּל הַנְּבִיאִים כְּשֶׁהִנְבּוּאָה מִסְתַּלֶּקֶת מֵהֶם חוֹזְרִים לְאֱהֲלָם שֶׁהוּא צָרִיךְ הַגּוֹף כָּלֵם כְּשֶׁאֵר הָעַם. לְפִיכָךְ אֵין פּוֹרְשִׁין מִנְשׁוֹתֵיהֶם. וּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ לֹא חָזַר לְאֱהֲלוֹ הָרַאשׁוֹן לְפִיכָךְ פֶּרֶשׁ מִן הָאִשָּׁה לְעוֹלָם וּמִן הַדּוֹמָה לוֹ וְנִקְשָׁרָה דַּעְתּוֹ לְצוֹר הָעוֹלָמִים וְלֹא נִסְתַּלַּק מֵעָלָיו הַהוּד לְעוֹלָם וְקָרַן עוֹר פָּנָיו וְנִתְקַדֵּשׁ כְּמִלְאָכִים

זֶה הַנְּבִיאִי אֶפְשָׁר שֶׁתִּהְיֶה נְבוּאָתוֹ לְעַצְמוֹ בְּלִבְדֵּי הַהֲרָחִיב לְבוֹ וְלִהְיוֹסִיף דַּעְתּוֹ עַד שִׁידַע מֶה שֶׁלֹּא הִיָּה יוֹדַע מֵאוֹתָן הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים. וְאֶפְשָׁר שֶׁיִּשְׁלַח לְעַם מַעֲמֵי הָאֶרֶץ אוֹ לְאִנְשֵׁי עִיר אוֹ מִמְלָכָה לְכוֹנֵן אוֹתָם וְלִהְיוֹדִיעֵם מֶה יַעֲשֶׂה אוֹ לְמַנְעֵם מִמַּעֲשִׂים הָרָעִים שֶׁבִּידֵיהֶם. וְכִשְׁמִשְׁלָחִים אוֹתוֹ נּוֹתֵנִן לוֹ אוֹת וּמוֹפֵת כְּדִי שִׁידַעוּ הָעַם שֶׁהָאֵל שָׁלַח בְּאֶמֶת. וְלֹא כָּל הָעוֹשֶׂה אוֹת וּמוֹפֵת מֵאֲמִינִים לוֹ שֶׁהוּא נְבִיא. אֶלָּא אָדָם שֶׁהֵינּוּ יוֹדְעִים בּוֹ מִתְחַלְתוֹ שֶׁהוּא רָאִי לְנְבוּאָה בְּחֻקְתּוֹ וּבְמַעֲשָׂיו שֶׁנִּתְעַלָּה בְּהֵן עַל כָּל בְּנֵי גִילוֹ וְהִיָּה מְהֻלָּךְ בְּדַרְכֵי הַנְּבוּאָה בְּקִדְשֻׁתָּהּ וּבְפִרְיֻשֻׁתָּהּ וְאַחֲרֵי כֵן בָּא וַעֲשֶׂה אוֹת וּמוֹפֵת וְאֵמַר שֶׁהָאֵל שָׁלַח מִצְוָה לְשִׁמְעַם מִמֶּנּוּ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יח טו) "אֱלֹוִי תִשְׁמַעֲנִי". וְאֶפְשָׁר שֶׁיַּעֲשֶׂה אוֹת וּמוֹפֵת וְאֵינוֹ נְבִיא. וְזֶה הָאוֹת יֵשׁ לוֹ דְּבָרִים בְּגוֹ. וְאִם עַל פִּי כֵן מִצְוָה לְשִׁמְעַם לוֹ הוּאִיל וְאָדָם גְּדוֹל וְחָכָם וְרָאִי לְנְבוּאָה [הוּא] מַעֲמִידִים אוֹתוֹ עַל חֻקְתּוֹ. שֶׁכֵּךְ נְצִטְוִינוּ כְּמוֹ שֶׁנֶּצְטִינוּ לְחַתֵּךְ אֶת הַדִּין עַל פִּי שְׁנֵי עֲדִים כְּשֶׁרִים וְאִם עַל פִּי שֶׁאֶפְשָׁר שֶׁהִעִידוֹ בְּשִׁקָּר הוּאִיל וְכִשְׁרִים הֵם אֲצִלְנוּ מַעֲמִידִין אוֹתָן עַל כְּשֻׁרוֹתָן. וּבְדְבָרִים הָאֵלֹוֹ וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן נֶאֱמַר (דְּבָרִים כט כח) "הַנִּסְתַּרְתָּ לָהּ" אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגַּלְתָּ לָנוּ וְלִבְנֵינוּ". וְנֶאֱמַר (שְׁמוֹת א טז ז) "כִּי הָאָדָם יִרְאֶה": "לְעֵינֵינוּ וְה' יִרְאֶה לְלִבֵּב

ח

אִמְשֶׁה רַבֵּנוּ לֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי הָאוֹתוֹת שֶׁעָשָׂה. שֶׁהִמָּאֵמִין עַל פִּי הָאוֹתוֹת יֵשׁ בְּלִבּוֹ דְּפִי שֶׁאֶפְשָׁר שֶׁיַּעֲשֶׂה הָאוֹת בְּלֹט וְכִשּׁוּף. אֶלָּא כָּל הָאוֹתוֹת שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר לְפִי הַצֶּרֶךְ עֲשָׂאֵם. לֹא לְהִבְיֵא רָאִיָּה עַל הַנְּבוּאָה. הִיָּה צָרִיךְ לְהַשְׁקִיעַ אֶת הַמִּצְוִיִּים קֶרַע אֶת הַיָּם וְהַצִּלִּיל בְּתוֹכּוֹ. צָרְכּוֹ לְמִזְוֵן הוֹרִיד לָנוּ אֶת הַמָּן. צָמְאוּ בְּקַע לֶהֱנֵן אֶת הָאֶבֶן. כָּפְרוּ בּוֹ עַדֹת קִרַח בְּלַעַה אוֹתָן הָאֶרֶץ. וְכֵן שָׂאֵר כָּל הָאוֹתוֹת. וּבְמֶה הֶאֱמִינוּ בּוֹ. בְּמַעֲמַד הַר סִינִי שֶׁעֵינֵינוּ רָאוּ וְלֹא זָר וְאֲזַנֵּינוּ שָׁמַעוּ וְלֹא אַחֲרֵי הָאֵשׁ וְהַקּוֹלֹת וְהַלְפִידִים וְהוּא נִגַּשׁ אֶל הָעַרְפֶּל וְהַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי וְאֵנוּ שׁוֹמְעִים מֹשֶׁה מֹשֶׁה לֵךְ אֲמַר לֶהֱנֵן כֵּךְ וְכֵךְ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים ה ד) "פְּנִים בְּפְנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם". וְנֶאֱמַר (דְּבָרִים ה ג) "לֹא אֶת אֲבֹתֵינוּ כִּרְתֵּה" אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת". וּמִנֵּין שֶׁמַּעֲמַד הַר סִינִי לְבִדּוֹ הִיא הַרְאִיָּה לְנְבוּאָתוֹ שֶׁהִיא אֶמֶת שֶׁאֵין בּוֹ דְּפִי שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת יט ט) "הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵלֶיךָ בַּעֲבַר הָעֵנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעַם בְּדְבָרִי עִמָּךְ וְגַם בְּךָ יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם". מְכַלֵּל שֶׁקֹּדֶם דְּבַר זֶה לֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ נֶאֱמַנּוּת שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם אֶלָּא נֶאֱמַנּוּת שֶׁיֵּשׁ אַחֲרֶיהָ הַרְהוּר וּמִחְשָׁבָה

בְּנִמְצָאוֹ אֵלּוֹ שֶׁשׁוֹלַח לֶהֱנֵן הֵם הָעֲדִים עַל נְבוּאָתוֹ שֶׁהִיא אֶמֶת וְאֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת לֶהֱנֵן אוֹת אַחֵר. שֶׁהֵם וְהוּא עֲדִים בְּדְבַר כְּשֵׁנִי עֲדִים שֶׁרָאוּ דְּבַר אֶחָד בִּיחָד שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶן עַד לְחִבְרוֹ שֶׁהוּא אוֹמֵר אֶמֶת וְאֵין אֶחָד מֵהֶן צָרִיךְ לְהִבְיֵא רָאִיָּה לְחִבְרוֹ. כֵּךְ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ כָּל יִשְׂרָאֵל עֲדִים לוֹ אַחֲרֵי מַעֲמַד הַר סִינִי וְאֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת לָהֶם אוֹת. וְזֶהוּ שֶׁאִמְרָנוּ לוֹ לְהַקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַחֲלִית נְבוּאָתוֹ בְּעֵת שֶׁנִּתֵּן לוֹ הָאוֹתוֹת לַעֲשׂוֹת בְּמִצְוֹתָיו וְאֵמַר לוֹ (שְׁמוֹת ג יח) "וְשִׁמְעוּ לְקוֹלִי". יָדַע מֹשֶׁה רַבֵּנוּ שֶׁהִמָּאֵמִין עַל פִּי הָאוֹתוֹת יֵשׁ בְּלִבְבוֹ דְּפִי וּמִהֲרָהּ וּמִחְשָׁבָה וְהִיָּה נִשְׁמַט מִלִּילָךְ וְאֵמַר (שְׁמוֹת ד א) "וְהֵן לֹא יֵאֱמִינוּ לִי". עַד שֶׁהוֹדִיעוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁאֵלּוֹ הָאוֹתוֹת אֵינֵן אֶלָּא עַד שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרָיִם וְאַחֲרֵי שִׁיִּצְאוּ יַעֲמִדוּ עַל הָהָר הַזֶּה יִסְתַּלַּק הַרְהוּר שֶׁמִּהֲרָהֵרִין אַחֲרָיִךְ שֶׁאֵין נּוֹתֵן לָךְ כָּאֵן אוֹת שִׁידַעוּ שֶׁאֵין שְׁלֵחַתֶּיךָ בְּאֶמֶת מִתְחַלָּה וְלֹא יִשְׁאָר בְּלִבָּם הַרְהוּר. וְהוּא שֶׁהִכְתוּב אוֹמֵר (שְׁמוֹת ג יב) "וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִי שְׁלֵחַתֶּיךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת הָעַם מִמִּצְרָיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה". נִמְצָאֵת אוֹמֵר שֶׁכָּל נְבִיאִי שִׁיעֲמַד אַחֲרֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵין אֵנוּ

מאמינים בו מפני האות לבדו כדי שנאמר אם יעשה אות נשמע לו לכל מה שיאמר. אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות (דברים יח טו) "אליו תשמעו". כמו שצונו לחתך הדבר על פי שנים עדים ואף על פי שאין אנו יודעים אם העידו אמת אם שקר. כך מצוה לשמע מזה הנביא אף על פי שאין אנו יודעים אם האות אמת או בכשוף ולט

גלפיקך אם עמד הנביא ועשה אותות ומופתים גדולים ובקש להכחיש נבואתו של משה רבנו אין שומעין לו ואנו יודעין בבאור שאותן האותות בלט וכשוף הן. לפי שנבואת משה רבנו אינה על פי האותות כדי שנעקר אותות זה לאותות זה. אלא בעינינו ראינוה וּבְאֲזְנוֹנוּ שִׁמְעֵנוּהָ כְּמוֹ שִׁשְׁמַע הוּא. הא למה הדבר דומה לעדים שהעידו לאדם על דבר שראה בעיניו שאינו כמו שראה שאינו שומע להן אלא יודע בודאי שהן עדי שקר. לפיכך אמרה תורה שאם בא האות והמופת (דברים יג ד) "לא תשמע אל דברי הנביא ההוא". שהרי זה בא אליך באות ומופת להכחיש מה שראית בעיניך והואיל ואין אנו מאמינים במופת אלא מפני המצוה שצונו משה היאך נקבל מאות זה: שבא להכחיש נבואתו של משה שראינו ושמענו

ט'

אדבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים אין לה לא שנוי ולא גרעון ולא תוספת שנאמר (דברים יג א) "את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרון לעשות לא תסוף עליו ולא תגרע ממנו". ונאמר (דברים כט כח) "והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת". הא למדת שכל דברי תורה מצוין אנו לעשותן עד עולם. וכן הוא אומר חקת עולם לדורותיכם. ונאמר (דברים ל יב) "לא בשמים היא". הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. לפיכך אם יעמד איש בין מן האמות בין מישראל ויעשה אות ומופת ויאמר שה' שלחו להוסיף מצוה או לגרע מצוה או לפרש במצוה מן המצוות פרוש שלא שמענו ממשה. או שאמר שאותן המצוות שנצטוו בהן ישראל אינן לעולם ולדורי דורות אלא מצוות לפי זמן היו. הרי זה נביא שקר שהרי בא להכחיש נבואתו של משה. ומיתתו בחנק על שהזיד לדבר בשם ה' אשר לא צוהו. שהוא ברוך שמו: "צוה למשה שהמצוה הזאת לנו ולבנינו עד עולם" (במדבר כג יט) "לא איש אל ויכזב

באם כן למה נאמר בתורה (דברים יח יח) "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך". לא לעשות דת הוא בא אלא לצוות על דברי התורה ולהזהיר העם שלא יעברו עליה. כמו שאמר האחרון שבהן (מלאכי ג כב) "זכרו תורת משה עבדי". וכן אם צונו בדברי הרשות כגון לכו למקום פלוני או אל תלכו. עשו מלחמה היום או אל תעשו. בנו חומה זו או אל תבנוה. מצוה לשמע לו. והעובר על דבריו חייב מיתה בידי שמים שנאמר (דברים יח יט) "והיה: "האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו

גוון נביא שעבר על דברי עצמו והכובש נבואתו חייב מיתה בידי שמים ובשלשתן נאמר (דברים יח יט) "אנכי אדרש מעמו". וכן אם יאמר לנו הנביא שנודע לנו שהוא נביא לעבר על אחת מכל מצוות האמורות בתורה או על מצוות הרבה בין קלות בין חמורות לפי שעה מצוה לשמע לו. וכן למדנו מחכמים ראשונים מפי השמועה בכל אם יאמר לך הנביא עבר על דברי תורה כאלוהי בהר הכרמל שמע לו חוץ מעבודת פוכבים. והוא שיהיה הדבר לפי שעה. כגון אליוהי בהר הכרמל שהקריב עולה בחוץ וירושלים נבחרת לך והמקריב בחוץ חייב כרת. ומפני שהוא נביא מצוה לשמע לו וגם בזה נאמר (דברים יח טו) "אליו תשמעו". ואילו שאלי את אליוהי ואמרו לו היאך נעקר מה שכתוב בתורה (דברים יב יג) "פן תעלה עלתיך בכל מקום". היה אומר לא נאמר אלא המקריב בחוץ לעולם חייב כרת כמו שצוה משה. אבל אני אקריב היום בחוץ בדבר ה' כדי להכחיש נביאי הבעל. ועל הדבר הזאת אם צוה כל הנביאים לעבר לפי שעה מצוה לשמע להם. ואם אמרו שהדבר נעקר לעולם מיתתו בחנק שהתורה אמרה: "(דברים כט כח) "לנו ולבנינו עד עולם

דוכן אם עקר דבר מדברים שלמדנו מפי השמועה או שאמר בדין מדיני תורה שה' צוה לו שהדין כך הוא והלכה כדברי פלוני הרי זה נביא השקר ויחנק. אף על פי שעשה אות. שהרי בא להכחיש התורה שאמרה (דברים ל יב) "לא בשמים היא". אבל לפי שעה שומעין לו בכל

הבמה דברים אמורים בשאר מצוות. אבל בעבודת פוכבים אין שומעין לו ואפלו לפי שעה. ואפלו עשה אותות ומופתים גדולים ואמר שה' צוהו שתעבד עבודת פוכבים היום בלבד או בשעה זו בלבד הרי זה דבר סרה על ה'. ועל זה צוה הכתוב ואמר (דברים יג ג) "וצא האות והמופת" (דברים יג ד) "לא תשמע אל דברי הנביא ההוא" (דברים יג ו) "כי דבר סרה על ה' אלהיכם". שהרי בא להכחיש נבואתו של משה. ולפיכך ידע בודאי שהוא נביא שקר וכל מה שעשה בלט וכשוף עשה ויחנק

י'

אכל נביא שיעמד לנו ויאמר שה' שלחו אינו צריך לעשות אות כאחד מאותות משה רבנו או כאותות אליוהי ואלישע שיש בהם שנוי מנהגו של עולם. אלא האות שלו שיאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו שנאמר (דברים יח כא) "וכי תאמר בלבבך איכה ידע את הדבר" וגו'. לפיכך קשיבוא אדם הראוי לנבואה במלאכות השם ולא יבוא להוסיף ולא לגרע אלא לעבד את ה' במצוות התורה אין אומרים לו קרע לנו הים או החיה מת וכיוצא באלו ואחר כך נאמין בה. אלא אומרים לו אם נביא אתה אמר דברים העתידיים להיות והוא

אומר ואנו מחכים לראות היבואו דבריו אם לא יבואו. ואפלו נפל דבר קטן בידיע שהוא נביא שקר. ואם באו דבריו כלל יהיה בעינינו נאמן בובדקין אותו פעמים הרבה. אם נמצאו דבריו נאמנים כלל הרי זה נביא אמת. כמו שנאמר בשמואל (שמואל א ג: "וידע כל ישראל מן ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא לה גהלא המעוננים והקוסמים אומרים מה שעתיד להיות. ומה הפרש יש בין הנביא ובינם. אלא שהמעוננים והקוסמים וכיוצא בהן מקצת דבריהם מתקיימים ומקצתן אין מתקיימים. כענין שנאמר (ישעיה מז יג) "יעמדו נא וישמעו הברי שמים החזים בכוכבים מודעים לחדשים מאשר יבאו עליהם". מאשר ולא כל אשר. ואפשר שלא יתקיים מדבריהם כלום אלא יטעו בכל כענין שנאמר (ישעיה מד כה) "מפר אתות בדים וקסמים והולל". אבל הנביא כל דבריו קיימים שנאמר (מלכים ב י) "כי לא יפל מדבר ה' ארצה". וכן הוא אומר (ירמיה כג כח) "הנביא אשר אתו חלום וספר חלום ואשר דברי אתו ידבר דברי אמת מה לתבן את הבר נאם ה'". כלומר שדברי הקוסמים והחלומות כתבן שנתערב בו מעט בר ודבר ה' כבר שאין בו תבן כלל. ובדבר הזה הפתוב הבטיח ואמר שאותן הדברים שמודיעין המעוננים והקוסמים לאמות ומקצבין הנביא יודיע להם דברי אמת ואין אתם צריכין למעון וקוסם וכיוצא בו שנאמר (דברים יח י) "לא ימצא בה מעביר בנו ובתו באש" וגו' (דברים יח יד) "כי הגוים האלה וגו' ואמר (דברים יח טו) "נביא מקרבך מאחריך" וגו'. הא למדת שאין הנביא עומד לנו אלא להודיענו דברים העתידים להיות בעולם משבע ורעב מלחמה ושלום וכיוצא בהן. ואפלו צרכי יחיד מודיע לו. כשאל שאבדה לו אבדה והלך לנביא להודיעו מקומה. וכיוצא באלו הדברים הוא שיאמר הנביא לא שיעשה דת אחרת או יוסיף מצוה או יגרע

דדברי הפרענות שהנביא אומר כגון שיאמר פלוני ימות או שנה פלונית רעב או מלחמה וכיוצא בדברים אלו אם לא עמדו דבריו אין בזה הכחשה לנבואתו. ואין אומרים הנה דבר ולא בא. שהקדוש ברוך הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה ואפשר שעשו תשובה ונסלח להם כאנשי נינוה. או שתלה להם כחזקיה. אבל אם הבטיח על טובה ואמר שיהיה כך וכך ולא באה הטובה שאמר בידיע שהוא נביא שקר. שכל דבר טובה שיגזר האל אפלו על תנאי אינו חוזר. ולא מצינו שחזר בדבר טובה אלא בחרבן ראשון כשהבטיח לצדיקים שלא ימותו עם הרשעים וחזר בדבריו. וזה מפרש במסכת שבת. הא למדת שבדברי הטובה בלבד יבחן הנביא. הוא שירמיהו אמר בתשובתו לחנניה בן עזריה כשהיה ירמיה מתנבא לרעה וחנניה לטובה. אמר לו לחנניה אם לא יעמדו דברי אין בזה ראיה שאני נביא שקר אבל אם לא יעמדו דבריו יודע שאתה נביא שקר. שנאמר (ירמיה כח ז) "אך שמע נא את הדבר הזה" וגו' הנביא אשר ידבר שלום בבא דבר הנביא יודע הנביא אשר שלחו ה' באמת הנביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה. שהרי משה רבנו העיד ליהושע והאמינו בו כל ישראל קדם שיעשה אות. וכן לדורות. נביא שנודעה נבואתו והאמינו בדבריו פעם אחר פעם או שהעיד לו נביא והיה הולך בדרכי הנבואה אסור לחשב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינה אמת. ואסור לנסותו יותר מדאי ולא נהיה הולכים ומנסים לעולם שנאמר (דברים יז טז) "לא תנסו את ה' אלהיכם כאשר נסיתם במסה" שאמרו (שמות יז טז) "היש ה' בקרבנו אם אין". אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם "ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו. כענין שנאמר (יחזקאל ב ה) "וידעו כי נביא ה'ה בתוכם

Rambam intro to Chelek vs ani mamin in siddur:

היסוד השישי
הנבואה והוא שידע אדם שזה מין האדם ימצא בהם בעלי טבעים ממדות מעולות מאד ושלימות גדולה ונפשיותיהן נכונות עד שהן מקבלות צורת השכל אחר כן ידבק אותו השכל האנושי בשכל הפועל ונאצל ממנו עליו אצילות נכבד ואלה הם הנביאים וזו היא הנבואה וזהו ענינה וביאור יסוד זה על בוריו יארך מאד ואין כונתנו להביא מופת על כל יסוד מהם וביאור מציאות השגתו לפי שזה הוא כלל החכמה כלם אבל אזכרה דרך ספור בלבד ומקראי התורה מעידים על נבואת נביאים הרבה

אני מאמין באמונה שלמה שכל דברי נביאים אמת:

Hasagah of Abarbanel on Guide III

טענה רביעית כי איך נאמר שבאו נבואות יחזקאל דברים משובשים כפי המהדר האמת, הם נבדלו נגה וכוכב למעלה מן השמש שהוא בחלוק האמת, ואם נאמר שכיון סנכית שהיו לגלגלים קולות, והוא דבר משובש לפי שהוא בנוי על דגה האומר לגלגל קבוע ומזל חוזר, שהבנה שטעו בו חכמי ישראל ונלחו חכמי אומות העולם וכמו שהביא הרב בפרק ח' חלק ב', ואם סיס זה כוזב וזוה, איך יסכים עליו סנכית נאמר וקול סנכית הכרונים. וזה ממה שיורס שהיה דעת הרב שאין זה ליהזקאל נבואה כי אם בחקירה ועיון, ולכן אמר הרב שהביא יחזקאל המרהה השקית לבאר זה עניינים לא ביאר ברהשינה, ובפ"ז מהדרכה אמר שענין גפיהו השמים הוא על דרך פתחו שפרים, ודלתי שמים פתח. רומז הל היות הענין כלו בענין לא נבואה. וסנכית כרו לנשוא פנים אל בני עמו כתב בפירושו בסוף אותו פרק, אפשרות העשות גם נבואה נכיות שהביא לא שאל על הדור ההוא וסיס מקינא חגלו. חבל כל זה לבנו לא כן יתשוב, כי אם שהיה כל זה עיון והקרה כמו שיראה מתוך דבריו בפרקים האלה כלם, ולזה לא הרחיקו היות לנביא דעת קדומים מן הסילוסופים שנשתמשו בעיונים:

Other opinions on corporeality of angels:

Ramban on Vayera:

וירא אליו לשון רש"י (רש"י על בראשית י"ח:א') לבקר את החולה אמר רבי חמא בר חנינא יום שלישי למיתו היה ובא הקב"ה ושאל בו והנה שלשה אנשים המלאכים שבאו אליו בדמות אנשים שלשה אחד לבשר את שרה ואחד לרפאות את אברהם ואחד להפוך את סדום ורפאל שריפא את אברהם הלך משם להציל את לוט שאין זה שתי שליחות כי היה במקום אחר ונצטווה בו אחר כן או ששתיהן להצלה ויאכלו נראו כמי שאכלו ובספר מורה הנבוכים (ב מב) נאמר כי הפרשה כלל ופרט אמר הכתוב תחלה כי נראה אליו השם במראות הנבואה ואיך היתה המראה הזאת כי נשא עיניו במראה והנה ג' אנשים נצבים עליו ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך זה ספור מה שאמר במראה הנבואה לאחד מהם הגדול שבהם ואם במראה לא נראו אליו רק אנשים אוכלים בשר איך אמר "וירא אליו ה'" כי הנה לא נראה לו השם לא במראה ולא במחשבה וככה לא נמצא בכל הנבואות והנה לדבריו לא לשה שרה עוגות ולא עשה אברהם בן בקר וגם לא צחקה שרה רק הכל מראה ואם כן בא החלום הזה ברוב ענין כחלומות השקר כי מה תועלת להראות לו כל זה וכן אמר (שם) בענין "ויאבק איש עמו" (בראשית ל"ב:כ"ה) שהכל מראה הנבואה ולא ידעתי למה היה צולע על ירכו בהקיץ ולמה אמר (בראשית ל"ב:ל"א) כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי כי הנביאים לא יפחדו שימותו מפני מראות הנבואה וכבר ראה מראה גדולה ונכבדת מזאת כי גם את השם הנכבד ראה פעמים רבות במראה הנבואה (עיין להלן כח יג לא ג) והנה לפי דעתו זאת יצטרך לומר כן בענין לוט כי לא באו המלאכים אל ביתו ולא אפה להם מצות ויאכלו אבל הכל היה מראה ואם יעלה את לוט למעלת מראה הנבואה איך יהיו אנשי סדום הרעים והחטאים נביאים כי מי הגיד להם שבאו אנשים אל ביתו ואם הכל מראות נבואתו של לוט יהיה "ויאיצו המלאכים וגו' קום קח את אשתך" ויאמר

המלט על נפשך" (להלן יט טו יז) ו"הנה נשאתי פניך" (שם כא) וכל הפרשה כלה מראה וישאר לוט בסדום אבל יחשוב שהיו המעשים נעשים מאליהם והמאמרים בכל דבר ודבר מראה ואלה דברים סותרים הכתוב אסור לשומעם אף כי להאמין בהם ובאמת כי כל מקום שהוזכר בכתוב ראיית מלאך או דבור מלאך הוא במראה או בחלום כי ההרגשים לא ישיגו המלאכים אבל לא מראות הנבואה כי המשיג לראות מלאך או דיבורו איננו נביא שאין הדבר כמו שהרב גוזר (במו"נ ב לד ובהלכות יסוה"ת ז ו) כי כל נביא זולת משה רבינו נבואתו על ידי מלאך וכבר אמרו (מגילה ג) בדניאל אינה עדיפי מיניה דאינהו נביאי ואיהו לאו נביא וכן לא נכתב ספרו עם ספר הנביאים מפני שהיה עניינו עם גבריאל אף על פי שהיה נראה אליו ומדבר עמו בהקיץ כמו שנאמר במראה של בית שני ועוד אני מדבר בתפלה והאיש גבריאל (דניאל ט כא) וכן המראה של קץ הגאולה (שם י ד) בהקיץ היתה בלכתו עם חביריו על יד הנהר ואין הגר המצרית מכלל הנביאות וברור הוא גם כן שלא היה ענינה בת קול כמו שאמר הרב (במו"נ שם) והכתוב חלק נבואת משה רבינו מנבואת האבות כמה שנאמר (שמות ו ג) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי וזה שם משמות הקדש לבורא איננו כנוי למלאך ורבותינו עוד למדו על החילוק שביניהם ואמרו (ויק"ר א יד) מה בין משה לכל הנביאים רבנן אמרי כל הנביאים ראו מתוך אספקלריא שאינה מצוחצחת הדא הוא דכתיב (הושע יב יא) ואנכי חזון הרביתי וביד הנביאים אדמה ומשה ראה מתוך אספקלריא מצוחצחת הדא הוא דכתיב (במדבר יב ח) ותמונת ה' יביט כמו שהוא מפורש בויקרא רבה (שם) ומקומות אחרים (יבמות מט) ולא נתנו בשום מקום נבואתם למלאך ואל תשומם בעבור שכתוב (מלכים א יג יח) גם אני נביא כמוך ומלאך דבר אלי בדבר ה' לאמר כי פירשו גם אני נביא כמוך ויודע אני שהמלאך שדבר אלי בדבר ה' הוא וזו מדרגה ממדרגות הנבואה כאשר אמר איש האלהים כי כן צוה אותי בדבר ה' (שם יג ט) ואמר כי דבר אלי בדבר ה' (שם יג יז) וכבר אמרו רבותינו (במד"ר כ ג) בענין בלעם שאמר ועתה אם רע בעיניך אשובה לי (במדבר כב לד) אני לא הלכתי עד שאמר לי הקב"ה קום לך אתם (שם שם כ) ואתה אומר שאחזור כך הוא אומנותו לא כך אמר לאברהם להקריב את בנו ואחר כך ויקרא מלאך ה' אל אברהם ויאמר אל תשלח ידך אל הנער (בראשית כ"ב:י"ב) למוד הוא לומר דבר ומלאך מחזירו וכו' הנה החכמים מתעוררים לומר שאין הנבואה בדבור הראשון שהזכיר בו השם שוה לדיבור השני שאמר בו שהוא על ידי מלאך אלא שהוא דרך בנביאים שיצוה בנבואה ויבטל הצוה במלאך כי הנביא יודע כי דבר ה' הוא ובתחלת ויקרא רבה (א ט) אמרו ויקרא אל משה לא כאברהם באברהם כתוב ויקרא מלאך ה' אל אברהם שנית מן השמים (בראשית כ"ב:ט"ו) המלאך קורא והדבור מדבר ברם הכא אמר הקב"ה אני הוא הקורא ואני הוא המדבר כלומר שלא היה אברהם משיג הנבואה עד הכינו נפשו בתחלה להשגת מלאך ויעלה מן המדרגה ההיא למעלת דבור הנבואה אבל משה מוכן לנבואה בכל עת הנה בכל מקום יתעוררו החכמים להודיענו כי ראיית המלאך איננה נבואה ואין הרואים מלאכים והמדברים עמם מכלל הנביאים כאשר הזכרתי בדניאל אבל היא מראה תקרא "גלוי עינים" כמו ויגל השם את עיני בלעם וירא את מלאך ה' (במדבר כב לא) וכן ויתפלל אלישע ויאמר ה' פקח נא את עיני ויראה (מלכים ב ו יז) אבל במקום אשר יזכיר המלאכים בשם "אנשים" כענין הפרשה הזאת ופרשת לוט וכן ויאבק איש עמו (בראשית ל"ב:כ"ה) וכן וימצאו איש (שם לז טו) על דעת רבותינו (תנחומא וישב ב) הוא כבוד נברא במלאכים יקרא אצל היודעים "מלבוש" יושג לעיני בשר בזכי הנפשות כחסידיים ובני הנביאים ולא אוכל לפרש והמקום אשר תמצא בו ראיית ה' ודבור מלאך או ראיית מלאך ודבור ה' ככתוב בדברי משה בתחילת נבואתו (שמות ג ב-ד) ובדברי זכריה (ג א-ב) עוד אגלה בו דברי אלהים חיים ברמיזות (עיין שמות ג ב) וענין ויאכלו אמרו חכמים (ב"ר מח יד) ראשון ראשון מסתלק וענין ההסתלקות תבין אותו מדבר מנוח אם תזכה אליו והנה פירוש הפרשה הזאת אחרי שאמר כי בעצם היום הזה נמול אברהם (בראשית י"ז:כ"ו) אמר שנראה אליו השם בהיותו חולה במילתו יושב ומתקרב בפתח אהלו מפני חום היום אשר יחלישנו והזכיר זה להודיע שלא היה מתכוין לנבואה לא נופל על פניו ולא מתפלל ואף על פי כן באה אליו המראה הזאת.

Rashbam there:

וירא אליו ה' - האיך? שבאו אליו שלשה אנשים שהיו מלאכים, שבהרבה מקומות כשנראה המלאך קוראו בלשון שכינה, כדכתיב: כי שמי בקרבו שלוחו כמותו. וכן: וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. וכתוב שם: וירא ה' כי סר לראות.

Ibn Ezra there:

וירא הנה קצת אמרו כי השם ג' אנשים הוא אחד והוא ג' ולא יתפרדו. והנה שכחו ויבאו שני המלאכים סדומה ומפרשים אמרו שהשם נראה אליו במראות נבואה ואחר כן נשא עיניו וראה ג' מלאכים האחד בא לבשר שרה והשנים הלכו לסדום האחד להשחית והשני להציל את לוט.

Guide 2:46, prophetic allegory

ONE individual may be taken as an illustration of the individuals of the whole species. From its properties we learn those of each individual of the species. I mean to say that the form of one account of a prophecy illustrates all accounts of the same class. After this remark you will understand that a person may sometimes dream that he has gone to a certain country, married there, stayed there for some time, and had a son, whom he gave a certain name, and who was in a certain condition [though nothing of all this has really taken place]; so also in prophetic allegories certain objects are seen, acts performed--if the style of the allegory demands it--things are done by the prophet, the intervals between one act and another determined, and journeys undertaken from one place to another; but all these things are only processes of a prophetic vision, and not real things that could be perceived by the senses of the body. Some of the accounts simply relate these incidents [without premising that they are part of a vision], because it is a well-known fact that all these accounts refer to prophetic visions, and it was not necessary to repeat in each case a statement to this effect.

Thus the prophet relates: "And the Lord said unto me," and need not add the explanation that it was in a dream. The ordinary reader believes that the acts, journeys, questions, and answers of the prophets really took place, and were perceived by the senses, and did not merely form part of a prophetic vision. I will mention here an instance concerning which no person will entertain the least doubt. I will add a few more of the same kind, and these will show you how those passages must be understood which I do not cite. The following passage in Ezekiel (viii. 1, 3) is clear, and admits of no doubt: "I sat in mine house, and the elders of Judah sat before me, etc., and a spirit lifted me up between the earth and the heaven, and brought me in the visions of God to Jerusalem," etc.: also the passage, "Thus I arose and went into the plain" (iii. 2, 3), refers to a prophetic vision: just as the words, "And he brought him forth abroad, and said, Look now toward heaven and tell the stars, if thou be able to number them" (Gen. 15:5) describe a vision. The same is the case with the words of Ezekiel (xxxvii. 1), "And set me down in the midst of the valley." In the description of the vision in which Ezekiel is brought to Jerusalem, we read as follows: "And when I looked, behold a hole in the wall. Then said he unto me, Son of man, dig now in the wall; and when I had digged in the wall, behold a door" (ibid. 8:7-8), etc. It was thus in a vision that he was commanded to dig in the wall, to enter and to see what people were doing there, and it was in the same vision that he digged, entered through the hole, and saw certain things, as is related. just as all this forms part of a vision, the same may be said of the following passages: "And thou take unto thee a tile," etc., "and lie thou also on thy left side," etc.; "Take thou also wheat and barley," etc., "and cause it to pass over thine head and upon thy beard" (chaps. iv. and v.) It was in a prophetic vision that he saw that he did all these actions which he was commanded to do. God forbid to assume that God would make his prophets appear an object of ridicule and sport in the eyes of the ignorant, and order them to perform foolish acts. We must also bear in mind that the command given to Ezekiel implied disobedience to the Law, for he, being a priest, would, in causing the razor to pass over every corner of the beard and of the head,

have been guilty of transgressing two prohibitions in each case. But it was only done in a prophetic vision. Again, when it is said, "As my servant Isaiah went naked and barefoot" (Isa. 20:3), the prophet did so in a prophetic vision. Weak-minded persons believe that the prophet relates here what he was commanded to do, and what he actually did, and that he describes how he was commanded to dig in a wall on the Temple mount although he was in Babylon, and relates how he obeyed the command, for he says, "And I digged in the wall." But it is distinctly stated that all this took place in a vision.

It is analogous to the description of the vision of Abraham which begins, "The word of the Lord came to Abram in a vision, saying" (Gen. 15:1); and contains at the same time the passage, "He brought him forth abroad, and said, Look now to the heaven and count the stars" (ibid. ver. 6). It is evident that it was in a vision that Abraham saw himself brought forth from his place looking towards the heavens and being told to count the stars. This is related [without repeating the statement that it was in a vision]. The same I say in reference to the command given to Jeremiah, to conceal the girdle in the Euphrates, and the statement that he concealed it, examined it after a long time, and found it rotten and spoiled (Jer. 13:4-7). And this was allegorically shown in a vision; Jeremiah did not go from Palestine to Babylon, and did not see the Euphrates. The same applies to the account of the commandment given to Hosea (i.-iii.): "Take unto thee a wife of whoredom, and children of whoredom," to the birth of the children and to the giving of names to them. All this passed in a prophetic vision. When once stated that these are allegories, there is left no doubt that the events related had no real existence, except in the minds of those of whom the prophet says "And the vision of every one was unto them like the words of a sealed book (Isa. 29:11). I believe that the trial of Gideon (Judges 6:21, 27) with the fleece and other things was a vision. I do not call it a prophetic vision, as Gideon had not reached the degree of prophets, much less that height which would enable him to do wonders. He only rose to the height of the judges of Israel, and he has even been counted by our Sages among persons of little importance, as has been pointed out by us.

The same can be said of the passage in Zechariah (xi. 7), "And I fed the flock of slaughter," and all the incidents that are subsequently described: the graceful asking for wages, the acceptance of the wages, the wanting of the money, and the casting of the same into the house of the treasure; all these incidents form part of the vision. He received the commandment and carried it out in a prophetic vision or dream.

The correctness of this theory cannot be doubted, and only those do not comprehend it who do not know to distinguish between that which is possible, and that which is impossible. The instances quoted may serve as an illustration of other similar Scriptural passages not quoted by me. They are all of the same kind, and in the same style. Whatever is said in the account of a vision, that the prophet heard, went forth, came out, said, was told, stood, sat, went up, went down, journeyed, asked, or was asked, all is part of the prophetic vision; even when there is a lengthened account, the details of which are well connected as regards the time, the persons referred to, and the place. After it has once been stated that the event described is to be understood figuratively, it must be assumed for certain that the whole is a prophetic vision.

AFTER having explained prophecy in accordance with reason and Scripture, I must now describe the different degrees of prophecy from these two points of view. Not all the degrees of prophecy which I will enumerate qualify a person for the office of a prophet. The first and the second degrees are only steps leading to prophecy, and a person possessing either of these two degrees does not belong to the class of prophets whose merits we have been discussing. When such a person is occasionally called prophet, the term is used in a wider sense, and is applied to him because he is almost a prophet. You must not be misled by the fact that according to the books of the Prophets, a certain prophet, after having been inspired with one kind of prophecy, is reported to have received prophecy in another form. For it is possible for a prophet to prophesy at one time in the form of one of the degrees which I am about to enumerate, and at another time in another form. In the same manner, as the prophet does not prophesy continuously, but is inspired at one time and not at another, so he may at one time prophesy in the form of a higher degree, and at another time in that of a lower degree; it may happen that the highest degree is reached by a prophet only once in his lifetime, and afterwards remains inaccessible to him, or that a prophet remains below the highest degree until he entirely loses the faculty: for ordinary prophets must cease to prophesy a shorter or longer period before their death. Comp. "And the word of the Lord ceased from Jeremiah" (Ezra 1:1); "And these are the last words of David" (2 Sam. 23:1). From these instances it can be inferred that the same is the case with all prophets. After this introduction and explanation, I will begin to enumerate the degrees of prophecy to which I have referred above.

(1) The first degree of prophecy consists in the divine assistance which is given to a person, and induces and encourages him to do something good and grand, e.g., to deliver a congregation of good men from the hands of evildoers; to save one noble person, or to bring happiness to a large number of people; he finds in himself the cause that moves and urges him to this deed. This degree of divine influence is called "the spirit of the Lord"; and of the person who is under that influence we say that the spirit of the Lord came upon him, clothed him, or rested upon him, or the Lord was with him, and the like. All the judges of Israel possessed this degree, for the following general statement is made concerning them:--"The Lord raised up judges for them; and the Lord was with the judge, and he saved them" (Judges 2:18). Also all the noble chiefs of Israel belonged to this class. The same is distinctly stated concerning some of the judges and the kings:--"The spirit of the Lord came upon Jephthah" (ibid. 11:29); of Samson it is said, "The spirit of the Lord came upon him" (ibid. 14:19); "And the spirit of the Lord came upon Saul when he heard those words" (1 Sam. 11:6). When Amasa was moved by the holy spirit to assist David, "A spirit clothed Amasa, who was chief of the captains, and he said, Thine are we, David," etc. (1 Chron. 12:18). This faculty was always possessed by Moses from the time he had attained the age of manhood: it moved him to slay the Egyptian, and to prevent evil from the two men that quarrelled; it was so strong that, after he had fled from Egypt out of fear, and arrived in Midian, a trembling stranger, he could not restrain himself from interfering when he saw wrong being done; he could not bear it. Comp. "And Moses rose and saved them" (Exod. 2:17). David likewise was filled with this spirit, when he was anointed with the oil of anointing. Comp. "And the spirit of God came upon David from that day and upward" (1 Sam. 16:13). He thus conquered the lion and the bear and the Philistine, and accomplished similar tasks, by this very spirit. This faculty did not cause any of the above-named persons to speak on a certain subject, for it only aims at encouraging the person who possesses it to action; it does not encourage him to do everything, but only to help either a distinguished man or a whole congregation when oppressed, or to do something that leads to that end. just as not an who have a true dream are prophets, so it cannot be said

of every one who is assisted in a certain undertaking, as in the acquisition of property, or of some other personal advantage, that the spirit of the Lord came upon him, or that the Lord was with him, or that he performed his actions by the holy spirit. We only apply such phrases to those who have accomplished something very good and grand, or something that leads to that end; e.g., the success of Joseph in the house of the Egyptian, which was the first cause leading evidently to great events that occurred subsequently.

(2) The second degree is this: A person feels as if something came upon him, and as if he had received a new power that encourages him to speak. He treats of science, or composes hymns, exhorts his fellow-men, discusses political and theological problems; all this he does while awake, and in the full possession of his senses. Such a person is said to speak by the holy spirit. David composed the Psalms, and Solomon the Book of Proverbs, Ecclesiastes, and the Song of Solomon by this spirit; also Daniel, Job, Chronicles, and the rest of the Hagiographa were written in this holy spirit; therefore they are called ketubim (Writings, or Written), i.e., written by men inspired by the holy spirit. Our Sages mention this expressly concerning the Book of Esther. In reference to such holy spirit, David says: "The spirit of the Lord spoke in me, and his word is on my tongue" (2 Sam. 23:2); i.e., the spirit of the Lord caused him to utter these words. This class includes the seventy elders of whom it is said, "And it came to pass when the spirit rested upon them, that they prophesied, and did not cease" (Num. 11:25); also Eldad and Medad (ibid. ver. 26); furthermore, every high priest that inquired [of God] by the Urim and Tummim; on whom, as our Sages say, the divine glory rested, and who spoke by the holy spirit; Yahaziel, son of Zechariah, belongs likewise to this class. Comp. "The spirit of the Lord came upon him in the midst of the assembly, and he said, Listen, all Judah and inhabitants of Jerusalem, thus saith the Lord unto you," etc. (2 Chron. 20:14, 15); also Zechariah, son of Jehoiada the priest. Comp. "And he stood above the people and said unto them, Thus saith God" (ibid. 24:20); furthermore, Azariah, son of Oded; comp. "And Azariah, son of Oded, when the spirit of the Lord came upon him, went forth before Asa," etc. (ibid. 15:1, 2); and all who acted under similar circumstances. You must know that Balaam likewise belonged to this class, when he was good; this is indicated by the words, "And God put a word in the mouth of Balaam" (Num. 23:5), i.e., Balaam spoke by divine inspiration; he therefore says of himself, "Who heareth the words of God," etc. (ibid. 24:4) We must especially point out that David, Solomon, and Daniel belonged to this class, and not to the class of Isaiah, Jeremiah, Nathan the prophet, Elijah the Shilonite, and those like them. For David, Solomon, and Daniel spoke and wrote inspired by the holy spirit, and when David says, "The God of Israel spoke and said unto me, the rock of Israel" (2 Sam. 23:3), he meant to say that God promised him happiness through a prophet, through Nathan or another prophet. The phrase must here be interpreted in the same manner as in the following passages, "And God said to her" (Gen. 25:26); "And God said unto Solomon, Because this hath been in thy heart, and thou hast not kept my covenant," etc. (1 Kings 11:11). The latter passage undoubtedly contains a prophecy of Ahijah the Shilonite, or another prophet, who foretold Solomon that evil would befall him. The passage, "God appeared to Solomon at Gibeon in a dream by night, and God said" (ibid. 3:5), does not contain a real prophecy, such as is introduced by the words "The word of the Lord came to Abram in a vision, saying" (Gen. 15:1) or, "And God said to Israel in the visions of the night" (ibid. 46:2), or such as the prophecies of Isaiah and Jeremiah contain: in all these cases the prophets, though receiving the prophecy in a prophetic dream, are told that it is a prophecy, and that they have received prophetic inspiration. But in the case of Solomon, the account concludes, "And Solomon awoke, and behold it was a dream" (1 Kings 3:15); and in the account of the second divine appearance, it is said, "And God appeared to Solomon a second time, as he appeared to him at Gibeon" (ibid. 9:2); it was evidently a dream. This kind of prophecy is a degree below that

of which Scripture says, "In a dream I will speak to him" (Num. 12:6). When prophets are inspired in a dream, they by no means call this a dream, although the prophecy reached them in a dream, but declare it decidedly to be a prophecy. Thus Jacob, our father, when awaking from a prophetic dream, did not say it was a dream, but declared, "Surely there is the Lord in this place," etc. (Gen. 28:16); "God the Almighty appeared to me in Luz, in the land of Canaan" (ibid. 48:3), expressing thereby that it was a prophecy. But in reference to Solomon we read "And Solomon awoke, and behold it was a dream" (1 Kings 3:15). Similarly Daniel declares that he had a dream; although he sees an angel and hears his word, he speaks of the event as of a dream: even when he had received the information [concerning the dreams of Nebukadnezzar], he speaks of it in the following manner--"Then was the secret revealed to Daniel in a night vision (Dan. 2:19). On other occasions it is said, "He wrote down the dream" "I saw in the visions by night," etc.; "And the visions of my head confused me" (Dan. 7:1, 2, 15); "I was surprised at the vision, and none noticed it" (ibid. 8:27). There is no doubt that this is one degree below that form of prophecy to which the words, "In a dream I will speak to him," are applied. For this reason the nation desired to place the book of Daniel among the Hagiographa, and not among the Prophets. I have, therefore, pointed out to you, that the prophecy revealed to Daniel and Solomon, although they saw an angel in the dream, was not considered by them as a perfect prophecy, but as a dream containing correct information. They belonged to the class of men that spoke, inspired by the *ruah ha-kodesh*, "the holy spirit." Also in the order of the holy writings, no distinction is made between the books of Proverbs, Ecclesiastes, Daniel, Psalms, Ruth, and Esther; they are all written by divine inspiration. The authors of all these books are called prophets in the more general sense of the term.

(3) The third class is the lowest [class of actual prophets, i.e.] of those who introduce their speech by the phrase, "And the word of the Lord came unto me," or a similar phrase. The prophet sees an allegory in a dream--under those conditions which we have mentioned when speaking of real prophecy--and in the prophetic dream itself the allegory is interpreted. Such are most of the allegories of Zechariah.

(4) The prophet hears in a prophetic dream something clearly and distinctly, but does not see the speaker. This was the case with Samuel in the beginning of his prophetic mission, as has been explained (chap. xlv.).

(5) A person addresses the prophet in a dream, as was the case in some of the prophecies of Ezekiel. Comp. "And the man spake unto me, Son of man," etc. (Ezek. 40:4).

(6) An angel speaks to him in a dream; this applies to most of the prophets: e.g., "And an angel of God said to me in a dream of night" (Gen. 31:11).

(7) In a prophetic dream it appears to the prophet as if God spoke to him. Thus Isaiah says, "And I saw the Lord, and I heard the voice of the Lord saying, Whom shall I send, and who will go for us?" (Isa. 6:1, 8). Micaiah, son of Imla, said likewise, "I saw the Lord" (1 Kings 22:19).

(8) Something presents itself to the prophet in a prophetic vision; he sees allegorical figures, such as were seen by Abraham in the vision "between the pieces" (Gen. 15:9, 10); for it was in a vision by daytime, as is distinctly stated.

(9) The prophet hears words in a prophetic vision; as, e.g., is said in reference to Abraham,

"And behold, the word came to him, saying, This shall not be thine heir" (ibid. 15:4).

(10) The prophet sees a man that speaks to him in a prophetic vision: e.g., Abraham in the plain of Mamre (ibid. 18:1), and Joshua in Jericho (Josh. 5:13)

(11) He sees an angel that speaks to him in the vision, as was the case when Abraham was addressed by an angel at the sacrifice of Isaac (Gen. 22:15). This I hold to be--if we except Moses--the highest degree a prophet can attain according to Scripture, provided he has, as reason demands, his rational faculties fully developed. But it appears to me improbable that a prophet should be able to perceive in a prophetic vision God speaking to him; the action of the imaginative faculty does not go so far, and therefore we do not notice this in the case of the ordinary prophets; Scripture says expressly, "In a vision I will make myself known, in a dream I will speak to him"; the speaking is here connected with dream, the influence and the action of the intellect is connected with vision; comp. In a vision I will make myself known to him" (etvadda', hitpa'el of yada', "to know" but it is not said here that in a vision anything is heard from God. When I, therefore, met with statements in Scripture that a prophet heard words spoken to him, and that this took place in a vision, it occurred to me that the case in which God appears to address the prophet seems to be the only difference between a vision and a dream, according to the literal sense of the Scriptural text. But it is possible to explain the passages in which a prophet is reported to have heard in the course of a vision words spoken to him, in the following manner: at first he has had a vision, but subsequently he fell into a deep sleep, and the vision was changed into a dream. Thus we explained the words, "And a deep sleep fell upon Abram" (Gen. 15:12); and our Sages remark thereon, "This was a deep sleep of prophecy." According to this explanation. it is only in a dream that the prophet can hear words addressed to him; it makes no difference in what manner words are spoken. Scripture supports this theory, "In a dream I will speak to him." But in a prophetic vision only allegories are perceived, or rational truths are obtained, that lead to some knowledge in science, such as can be arrived at by reasoning. This is the meaning of the words, "In a vision I will make myself known unto him." According to this second explanation, the degrees of prophecy are reduced to eight, the highest of them being the prophetic vision, including all kinds of vision, even the case in which a man appears to address the prophet, as has been mentioned. You will perhaps ask this question: among the different degrees of prophecy there is one in which prophets, e.g., Isaiah, Micaiah, appear to hear God addressing them; how can this be reconciled with the principle that all prophets are prophetically addressed through an angel, except Moses our Teacher, in reference to whom Scripture says, "Mouth to mouth I speak to him" (Num. 12:8)? I answer, this is really the case, the medium here being the imaginative faculty that hears in a prophetic dream God speaking; but Moses heard the voice addressing him "from above the covering of the ark from between the two cherubim" (Exod. 25:22) without the medium of the imaginative faculty. In Mishne-torah we have given the characteristics of this kind of prophecy, and explained the meaning of the phrases, "Mouth to mouth I speak to him"; "As man speaketh to his neighbour" (Exod. 33:11), and the like. Study it there, and I need not repeat what has already been said.

Precise predictions:

(לא) וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ-מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

ibn ezra:

ואלה המלכים. יש אומרים כי בדרך נבואה נכתבה זאת הפרשה. ויצחקי אמר בספרו כי בימי יהושפט נכתבה זאת הפרשה. ופי' הדורות כרצונו הכי קרא שמו יצחק כל השומע יצחק לו. כי אמר כי הדד הוא הדד האדומי ואמר כי מהיטבאל אחות תחפנחם. וחלילה חלילה שהדבר כמו שדבר על ימי יהושפט וספרו ראוי להשרף ולמה תמה על שמנה מלכים שמלכו שהם רבים. והנה מלכי ישראל כפלים במספר. ושני אלה המלכים קרובים לשני מלכי ישראל. גם מלכי יהודה רבים הם ממלכי אדום עד ימי משה והאמת שפי' לפני מלך מלך על משה מלך ישראל וכן כתוב ויהי בישראל מלך:

1 kings 13:

וְהָיָה אִישׁ אֱלֹהִים בָּא מִיְּהוּדָה בְּדֶבֶר יְהוָה אֶל-בֵּית-אֵל וַיִּרְבְּעָם עֹמֵד עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְהִקְטִיר: בּוֹיָקְרָא עַל-הַמִּזְבֵּחַ בְּדֶבֶר יְהוָה וַיֹּאמֶר מִזְבֵּחַ מִזְבֵּחַ כֹּה אָמַר יְהוָה הִנֵּה-לִּי נִלְוֵד לְבֵית-דָּוִד יֹאשִׁיָּהוּ שְׁמוֹ וְזָבַח עָלָיו אֶת-כֹּהֲנֵי הַבְּמוֹת הַמִּקְטָרִים עָלָיו וְעֶצְמוֹת אָדָם יִשְׂרְפוּ עָלָיו: גִּוְנָתָן בַּיּוֹם הַהוּא מוֹפֵת לְאֹמֶר זֶה הַמוֹפֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה הִנֵּה הַמִּזְבֵּחַ נִקְרָע וְנִשְׁפָּר הַדָּשָׁן אֲשֶׁר-עָלָיו:

Yishayahu 45:

מ"ה

אֲכֹה־אָמַר יְהוָה לְמַשִּׁיחוֹ לְכוּרֶשׁ אֲשֶׁר-הִתְזַקְתִּי בְיָמָיו לְרַד־לִפְנֵי גוֹיִם וּמִתַּנִּי מְלָכִים אֶפְתָּח לִפְתָּח לִפְנֵי דֹלֵתַיִם וְיִשְׁעַיִם לֹא יִסְגְּרוּ:

abarbanel intro to yirmiyahu:

ואמנם בחקוי והשלמות הג', שהוא ביושר הכתב ודקדוקו אחרת גם כן שירמיהו לא נשלם בו מהסב' אשר זכרתי, רצוני לומר להיותו נער כשהתחיל לנבא ולזה לא למד בדקדוק הלשון ובסדר הכתיבה כראוי, והנה יורה על זה הקרי וכתוב ולא קרי. וקרי ולא כתיב, שתמצא בספרו יותר מבשאר הנביאים, כי הנה תמצא שספר ירמיהו בכמותו בכתיבה הוא דומה בכמות הכתיבה לספר התורה מבראשית עד תחילת בא אל פרעה, עוד תשוב תראה שספר ירמיהו זה הוא כמו ספרי יהושע ושופטים בקרוב בכמות הכתיבה, דוק ותשכח שבאותו חלק מהתורה אשר זכרתי נמצאו כ"א קרי וכתוב, ואמנם בספר ירמיהו שהוא בכמותו דומה לזה נמצאו פ"א קרי וכתוב, וכן בספר יהושע ושופטים תמצא מ"א קרי וכתוב, ובאו א"כ בספר ירמיהו הכפל מהם, וכדי להעמיד על אמתת הטענה הזאת וחזקה, ראיתי לבאר פה ענין הקרי וכתוב ומה הסבה שבספרי התורה והנביאים והכתובים, נמצאו בספרים מלות באופן אחד ומבחוץ בגליון הוא באופן אחר, ואין ספק שהנביא או המדבר ברוח הקדש, באופן אחד דבר דבריו לא בשנים, והנה הרד"ק כתב בטעם זה, וז"ל ונראה כי המלות האלה נמצאו כן לפי שבגלות הראשונה אבדו הספרים ונטלטלו טלטול, והחכמים יודעי המקרא מתו, ואנשי הכנסת הגדולה שהחזירו התורה ליושנה מצאו מחלוקת בספרים, והלכו בהם אחר הרוב לפי דעתם על הברור, כתבו האחד ולא קראוהו או כתבו מבחוץ ולא כתבו מבפנים, וכן כתבו בדרך א' מבחוץ ובדרך אחר מבפנים ע"כ. וכמו שזכרו בהקדמת פירוש לנביאים ראשונים, ומסכים לזה כתב האפוד בפ"ז מספרו בדקדוק, וז"ל השלם ראש הסופרים עזרא הכהן הסופר נער חצנו ושם כל מאמצי כחו לתקן המעוות, וכן עשו כל הסופרים הבאים אחריו, ותקנו הספרים ההם בתכלית מה שאפשר עד שהיה זה סבה להשאירם שלמים במנות הפרשיות והפסוקים, והתיבות והאותיות והמלא והחסר והזר והנוהג מנהג הלשון וזולת זה, ולזה נקראו סופרים ועשו בזה חבורים, והם ספרי המסורה ובמקומות אשר השיגם ההפסד והבלבול עשה הקרי וכתוב להיותו מסופק במה שמצא עכ"ל. והדעת הזו אשר הסכימו בו החכמים האלה ועצתם רחקה מני, כי איך אוכל בנפשי להאמין ואיך אעלה על שפתי שמצא עזרא הסופר ספר תורת האלקים וספרי נביאיו ושאר המדברים ברוח הקדש מסופקים בהפסד ובלבול, והלא ספר תורה שחסר ממנו אות אחת הוא פסול כ"ש בקרי וכתוב שבאו בתורה שכפי הקרי יחסרו בתורה כמה וכמה

מהאותיות, והנה זאת נחמתנו בעניינו, שתורת השם אתנו בגלותנו ואם נחשוב שעבר על ספר התורה ההפסד והבלבול כדברי האנשים האלה, לא יסאר לנו דבר קיים לשנסמוך עליו,

Malbim intro to Isaiah (could not find intro to yormiyahu where he rejects above abarbanel, but this will do):

עמודי התוך אשר הפירוש נשען עליהם הם שלשה:

(א) לא נמצא במליצות הנביאים כפל ענין במלות שונות, לא כפל ענין, לא כפל מאמר, ולא כפל מליצה, לא שני משפטים שענינם אחד, לא שני משלים שהנמשל אחד, ואף לא שני מלות כפולות

(ב) לא נמצאו במליצות הנביאים ובמאמריהם הפשוטים או הכפולים, מלות או פעלים הונחו במקרה מבילתי כונה מיוחדת, על שכל המלות והשמות והפעלים שמהם הורכב כל מאמר, לא לבד שהם מוכרחים לבא במאמר ההוא, כי גם לא היה אפשר להמליץ האלהי להניח תחתיהם מלה אחרת, כי כל מלות המליצה האלהית שקולה במאזני החכמה והדעת, ערוכים ושמורים מנוים וספורים במדת החכמה העליונה, אשר אך היא לבדה תשגיב בכחה לדבר כן

(ג) לא נמצא במליצות הנביאים קליפה בלא תוך גויה בלא נשמה, לבוש בלא מתלבש, מאמר רק מרעיון נשגב, דבור לא תשכון תבונה בו, כי דברות אלהים חיים כולם אל חי בקרבם, רוח חיים באפם רוח איום אביר אדיר ונורא

Malbim on Prophecy: Yishayahu 11:1

ויצא, (המליצה נקשרת עם הענין שלמעלה היער הגדול של מחנה סנחריב יקצץ), אמנם חוטר אחד יצא מגזע ישי הוא יהיה ליער גדול, כמ"ש (לקמן כ"ז) הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל ולפ"ז מבואר מסדר הכתובים שנבואה זאת היא על חזקיה, אך היעודים המובטחים בה לא נתקיימו אז? ולכן האמת עד לעצמו, כי היא נבואה עתידה על אחרית הימים, ורש"י רצה לתקן המשך המקראות במה שפי' כי עקר נבואה זאת נאמרה על עשרת השבטים שגלו בימי חזקיה, והם לא שבו אז ונשארו בחלח וחבור עד עת קץ, לכן אחר שהזכיר מפלת סנחריב אומר ואם תשאל ומה יהיה עם האובדים והנדחים האלה? משיב עוד חזון למועד בעתיד כי יצא חוטר מגזע ישי, עכ"ד. ועם ההשקפה הנכונה מצאנו בדברים האלה שורש חזק, והוא, כי תיכף מעת הגלות הראשונה הכללית שהיתה בימי סנחריב מעת ההיא התחילה זמן הגאולה, רצוני, שמעת ההיא התחילו הנביאים לנבאות כי יבא גואל כללי שיקבץ הנדחים האלה מארבע כנפות הארץ כי הגאולה שהיתה בינתיים מגלות בבל לא היתה רק לשבט יהודה לא כללית, ואחר שהגאולה הכללית יש לה שני זמנים, כמ"ש זכו אחישנה לא זכו בעתה, שהיא א. הזמן הקצוב אשר לא יעבור מן הוא והלאה, ב. לפני הזמן ההוא אם יזכו ע"י מעשים טובים (כנ"ל י' י"ז), הנה אפשריות הגאולה עפ"י זכות המעשים והתשובה התחילה תיכף מימי חזקיהו. ועל הכונה הזאת אמרו בפרק חלק שבקש ה' לעשות את חזקיהו משיח ואת סנחריב גוג ומגוג רק שגרם איזה חטא ע"ש, כונתם שאם היו זוכים היה חזקיהו עצמו הגואל הכללי, וכל היעודים העתידיים היו מתקיימים בימיו, ואחר שלא זכו אז, הדבר תלוי ועומד על אפשריותו עד בוא זמן המוגבל שאז יגאלו בהכרח. ולכן סמך נבואה זו של ויצא חוטר מגזע ישי אל מפלת סנחריב, כי אם היו זכאים היתה מתקיימת הנבואה אז, אולם התנאים האלה שדברנו באר החוזה עצמו בכפל לשונו, ויצא חוטר מגזע ישי, ונצר משרשיו יפרה. כי יש הבדל בין גזע ובין שורש, השורש הוא תחת הארץ, והגזע הוא העץ הבולט מן הארץ סמוך לשורשו. ויש הבדל בין חוטר ובין נצר, כי האילן הנקצץ וגזעו עדן קיים, וישב להצמיח מגזעו אז הגזע עצמו יגבה לאט לאט ויגדל, גידול זה נקרא חוטר כי הבד היוצא מן הגזע הוא עב וחזק, אבל אם גם הגזע נקצץ, רק השורש נשאר בארץ וישב לצמוח משרשו, אז הגידול הזה לא יתיחס עוד אל העץ הראשון רק כנטיעה חדשה, והיונק הזה העולה מן השורש הוא רך וחלוש ונקרא נצר, וז"ש או כי יצא חוטר

מגזע ישי, והוא אם יזכו ותהיה הגאולה הכללית תיכף בימי חזקיהו, שאז היה עדן מלכות ב"ד קיימת, והוא במליצה שגזע ישי עדן קיים, ויחוס המשיח אל מלכות ב"ד הוא כיחוס החוטר אל הגזע, שהוא גוף האילן הקודם המתחדש בכח והדר, או כי ונצר משרשיו יפרה, שהוא אם לא יזכו להגאל עתה, ויעברו עדן ועדנים עד שגם הגזע יתבטל, שהוא שתופסק מלכות ב"ד מכל וכל, ברם עקר שרשוהי בארעא שבוקו, ולא ישאר רק השורש הטמון בארץ בלתי מתראה, מ"מ בהגיע הזמן אז יפרה נצר מן השרש, שזה מתיחס להפראה חדשה ע"י נצר רך ויונק, שאין לו שום יחוס עם האילן הקודם וסדר הכתוב או ויצא חוטר תיכף, או עכ"פ ונצר משרשיו יפרה:

Talmudic sources:

Brachot 4a:

ידוּדוּד מִי קָרִי לְנַפְשִׁיהּ "חֲסִיד"? וְהִכְתִּיב "לֹאֵלָהּ הַאֲמַנְתִּי לְרֹאוֹת בְּטוֹב ה' בְּאַרְץ חַיִּים", וְתָנָא מִשְׁמִיהּ דְּרַבִּי יוֹסִי: לָמָּה נִקְוֶה עַל "לֹאֵלָהּ"? — אָמַר דָּוִד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מוֹבְטָח אֲנִי בְּךָ שְׂאֵתָהּ מִשְׁלֵם שְׂכָר טוֹב לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא, אֲבָל אֵינִי יוֹדֵעַ אִם יֵשׁ לִי חֵלֶק בִּיְנֵיהֶם אִם לֹא? טוֹשָׁמָא יִגְרוּם הַחֲטָא. טַזְדָּרְבִּי יַעֲקֹב בֶּר אִידִי, דְּרַבִּי יַעֲקֹב בֶּר אִידִי רַמִּי, כְּתִיב: "וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ וְשִׁמְרֹתֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ", וְכְתִיב: "וַיֵּרָא יַעֲקֹב מְאֹד" אָמַר: שְׁמָא יִגְרוּם הַחֲטָא. יִזְכָּרְתִּנָּא "עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה'", עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' — זֶה בִּיאָהּ רִאשׁוֹנָה, "עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' — זֶה בִּיאָהּ שְׁנִיָּהּ. מִכָּאן אָמְרוּ חֲכָמִים: רְאוּיָם הֵיוּ יִשְׂרָאֵל לַיַּעֲשׂוֹת לָהֶם נֶס בִּימֵי עֶזְרָא כְּדָרְךָ שֶׁנַּעֲשָׂה לָהֶם בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון. אֲלֵא שְׁגָרָם הַחֲטָא.

Brachot 7a:

. לְדוֹאֲמֵר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי יוֹסִי: כָּל דְּבָר וְדְבָר שֶׁיֵּצֵא מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטוֹבָה, אֲפִילוּ עַל תְּנָאי — לֹא חֲזַר בּוֹ. לְהַמְנִיָּא לָן — מִמִּשְׁה רַבִּינוּ, שֶׁנֶּאֱמַר "הֲרַף מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְגו' וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי עֲצוּם". אֵף עַל גַּב דְּבַעָא מִשְׁה רַחֲמֵי עָלֶיהָ דְּמִלְתָּא וּבִטְלָהּ, אֲפִילוּ הָכִי — אוֹקְמָה בְּזַרְעִיהָ. שֶׁנֶּאֱמַר: "בְּנֵי מִשְׁה גִּרְשׁוּם וְאֶלִיעֶזֶר. וַיְהִי בְנֵי אֶלִיעֶזֶר רַחֲבִיָּה הָרֹאשׁ וְגו' וּבְנֵי רַחֲבִיָּה רַבּוֹ לְמַעְלָה וְגו'". לוֹוֹתֵנִי רַב יוֹסִף: "לְמַעְלָה" — מִשְׁשִׁים רְבוּא, אֲתִיָּא "רַבִּיָּה" "רַבִּיָּה". כְּתִיב הָכֵא: "רַבּוֹ לְמַעְלָה", וְכְתִיב הֵתָם: "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבוּ".

Sanhedrin 99a:

ר' הילל אומר אין להם משיח לישראל שכבר אכלוהו בימי חזקיה דאמר רב יוסף שרא ליה מריה לרבי הילל חזקיה אימת הוה בבית ראשון ואילו זכריה קא מתנבי בבית שני ואמר (זכריה ט, ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב על חמור

Rashi:

אין להם משיח לישראל - אלא הקב"ה ימלוך בעצמו ויגאלם לבדו:

Sanhedrin 94a:

ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוג האמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבש"ע ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקיהו שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח לכך נסתתם ומיד פתחה הארץ ואמרה לפני רבש"ע אני אומרת לפניך שירה תחת צדיק זה ועשהו משיח פתחה ואמרה שירה לפניו שנאמר (ישעיהו כד, טז) מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק וגו'

Sugyot in Tanakh to cover:

1. 3rd temple or second temple is Yechezkel 40-48
2. Edom is Rome? Book of Ovadiah
3. Was there always a plan to have second geula be temporary?
4. Prophecies about mashiach in Yishayahu and elsewhere that seem more imminent
5. Prophecy of Egypt in Yishayahu 19
6. Gog and Magog. Many places, main source Yechezkel 38